

БАЧКИ ЗАВЕТ

Тако ми клупе и столице,
Тако ми оловке и гумице,
Тако ми свеске и књиге
Тако ми мајчине бриге,
Бићу вредна и радна
и свака оцена ће ми бити сјајна.

Тако ми бујне маште,
Тако ми црвене машне,
Тако ми учитељице миле
и моје хаљине од свиле,
Осмех нећу скидати са лица
и бићу добра другарица.

Тако ми приче, песме и басне,
Тако ми ужине сласне,
Тако ми табле и креде,
Тако ми уторка и среде,
Сваки домаћи ће ми бити лак
и бићу одличан ђак.

I награда

Ана Тимотић VI

ОШ „Жикица Јовановић Шпанац“

СВИТАЦ У ОЧИМА

Гледају ме, истражују,
питају се шта ту има?
Шта се крије у погледу?

То је свитац у очима.

Кад је јесен и пролеће,
кад је лето, кад је зима.
Он ту сања, не престаје.

Мали свитац у очима.

Тек понекад, искраде се
да се дружи са сновима.
Оним нежним и шареним.

Дивни свитац у очима.

И засија сваког дана,
кад се шетам по пољима.
Па ми око засветлуца...

Све због свица у очима.

Софија Ненадић VI/1
ОШ "Вук Караџић" Кнић

ИМА Јлче ББ
34240 Кнић

II награда

РЕЧИ

Речима себи и другима помажи.
Речима себе и друге оснажи.
Пре него што нешто изговориш, застани.
Размисли, промисли, смисли, осмисли, мисли...
Тада речи тело снаже, тада речи душу блаже.
Тада прозор на својој души отвори
и да би се видео, свет(л)е речи говори!
Ако не умеш, онда ћути.
За језик се угризи и стани.
Нека ти реч не излази вани,
јер реч уме да заболи.
Рана њоме нанесена никад се не преболи.
Остане у срцу и у души,
јер реч је моћна да читав свет сруши.
Зато са речима пажљив буди
и нека те по свет(л)им речима упамте људи.
Не користи их узалуд и не бацај их у ветар,
јер вредност речи не мери метар!
Кад неког не волиш, не проговарај!
Кад неког не поштујеш, не преговарај!
Кад ти нешто по вољи није, прећути!
Кад се разбесниш, заћути!
Кад размислиш и речи кажеш наглас,
нека то за тебе и друге буде спас!

Ана Павловић 81

ОШ "Васа Чаранић"

Авалска 48а

11223 Бели Поток
Србија

ТРЕЋА НАГРДА

КРАЉЕВИЋ МАРКО ЗАМАЛО ТРЕЋИ ПУТ МЕЂУ СРБИМА

Вапаји српски за правдом парају небеса већ вековима и то све јаче и јаче. Да будемо искрени, нису то само вапаји, већ и псовке свега и свакога. Српска заједница на небу, не баш бројна јер небеса се морају заслужити, узнемирила се и решила да измоли Светог Петра да пусти Краљевића Марка, као опробаног борца против неправде, да он сиђе на кратко јер њему и не треба много времена, да среди ситуацију и да се врати у рајске вртове. Кад су Марка отрезнили и уз пуно муке и стрпљења објаснили му небески Срби шта му је чинити, он се невољко прихвати повереног му задатка. Пресудило му је то што је Филип Вишњић дао тврду веру да ће опевати нове подвиге опробаног јунака, а Драган Бјеогрлић да ће снимити спектакл са певањем и пуцањем.

Прво је морао Марко да добије дозволу од светог Петра, а администрација на небу је компликованија него на земљи (иако у *Оченашу* се каже: „да дође царство Твоје, да буде воља Твоја и на земљи као на небу“). Ситуација се искомпликовала већ на почетку. Испаде да је Марко држављанин Републике Северне Македоније, те да не може да претендује на престо у Прилепу јер је земља република, а да не би титулом изазвао политичке несугласице, мора да поднесе захтев за промену презимена у Вукашиновски или Јевросимовски, поштујући родну равноправност. Такође му се забрањује одлазак на Косово и Метохију, као носиоцу великосрпских тежњи. Како није био ни 1389, односно, закаснио је, пристао је на овај услов. Такође, забрањује му се одлазак у Зету, тј. Црну Гору, Федерацију Босне и Херцеговине, Лијепу њихову, а за сваки случај ни у Словенију. У Албанију не сме ни да привири, јер још памте како је на кварно погубио Мусу Кесадију.

Мораће да вакцинише Шарца и да никако, под претњом вишегодишњег затвора, истоме не сме да даје да пије вино и да сме да га јаше само сат времена, без терања у галоп, да му промени потковице, у складу с најновијим прописима ЕУ. Исто, мора да на небу остави топуз и сабљу што му је исковао Новак ковач. Ватрено оружје није ни пре имао, па је то проблем мање.

Даље, мораће, у складу са Законом о сарадњи с Хашким судом правде, да достави изјаву што је сабљом секао Турке на буљуке, погубљивао разне зулумћаре, без икакве пресуде и овлашћења, и што је узорног и законитог владара Турске терао да пије вино на Рамазан. Посебан извештај мораће да поднесе Првом основном суду Београду, зашто је раскопавао друмове, па су због тога каснили радови на изградњи Коридора 10. Успут, мораће да објасни како је избегао служење војног рока, што додуше, објашњава његово неучешће у биткама на Марици, Плочнику и Косову...

Ту је већ Марко прекинуо Светог Петра и закleo се да му више ни на памет неће пасти да тражи да помогне својим потомцима, па нек наставе да кукају и псују.

Душан Несторовић 8,

ОШ "Васа Чарапић"

Авалска 48а

11223 Бели Поток

I НАГРАДА

Живот је чудо

Баба ми је увек говорила да сам њено сунце, а Шемса значи сунце, па сам зато ја Шемса.

Мој посао је да скупљам паре. Митке свира хармонику, а Тадија добош. Обично уђемо у најпунији бус, али нас је данас једна надрндана рицованка избацила напоље. Митке ју је псовао, Тадија је пребројавао паре, а ја сам гледала у билборд. На њему је била нека превише савршена девојка. Читала сам речи написане поред ње. „До-бро-до-ша-о“.

Ја никада нисам ишла у школу. Није ни Митке, а ни Тадија. Мене је баба учила да пишем и читам, а њих нико. У писању сам одлична, али ми читање не иде. Слова ми се мрдају. Беже ми. „У-св-ој“. Ја не знам баш математику, баба није стигла да ме је научи. Она и отац су се стално свађали. Баба је желела да нас шаље у школу, а отац је говорио како су књиге скупе. На крају је он отерао бабу из куће, а мама и ја смо плакале. „С-а-н“ и зато ја сада, увек, вежба читане сама: „Добродошао у свој сан“. Иако на билбордима увек пишу глупости.

Ушли смо у други бус, и извели исту представу као и у прошлом.

„Ми смо цео дан по бусевима, а други клинци се зезају по граду“, кукао је Тадија. Митке и Тадија мисле да нам је запала шугава судбина. Шугава јесте, али ја сам је прихватила. Ко зна, можда ћемо некада скупити паре за књиге. И бити као сва нормална деца. Можда.

Прилазимо кући. Све је као и обично. Комшинице тртљају, као и увек. Ограда је рђава и нахерена, као и увек. Лева страна зида је влажна и на њој се нахватала буђ, као и увек. Из куће допире бука, као и увек.

„Немамо пара да хранимо још једна уста“, виче отац. Мама је прекрила руком чело. Чим смо ушли, она нам говори: „Митке, Тадија, Шемса, добићете сестру!“ Нису срећни (то није чудно), али ја јесам. Добићу сестру! Одувек сам желела сестру. Биће лепша од савршене са билборда! И ја ћу је научити да пише.

Једном ћемо можда обе да порастемо. И да одемо негде другде, што даље одавде. И да можда пронађемо бабу! Можда. Живот је право чудо!

Вера Вукмировић 8,

ОШ "Васа Чарапић"

Авалска 48а

11223 Бели Поток

ТРЕЋА НАСТАВА, 2022.

Тинејџери у истраживању паранормалног дешавања

Тачно када је школско звоно zazвонило, деца су истрчала из учионице као муве без главе. Ходници су били препуни, а на врху степеница је стајала дежурна наставница. По школском правилу не сме се ићи горе, на спрат, док траје велики одмор. Деца из нижих разреда су била напољу, а деца из виших су отишла у трпезарију.

Видела сам Монику, моју најбољу другарицу. Махала је руком да дођем до ње. Имала је црну равну косу, кристално плаве очи и добар тен. Носила је црвену мајицу и плаве фармерке. Држала је своју ужину у руци, Прогутала је један залог, па је проговорила: „Анђелија, да ли си нашла нешто у вези са...“

"Јесам. Али нећемо о томе причати овде. Можемо ићи на неко... приватније место?" Упитала сам играјући се са својом косом.

"Знаш да нас не пуштају напоље саужином", уздахнула је. "Онда склони". Показала сам на папирни убрис. На крају је пристала и обе смо изашле у двориште.

Виделе смо наше другаре, Матију и Данијела. „Матија, Данијеле!" Викнула сам да им привучем пажњу. Одмах су се окренули и потражили ме погледом. Дошли су до нас.

Наставник историје је био дежуран на фудбалском терену, гледајући ученике како играју. Једна чистачица је изашла да избаци смеће покупљено из разних учионица. Деца су трчала околу.

"Здраво девојке!" Матија се насмешио. Држао је дебелу књигу из математике. "Зна ли неко одговор на трећи задатак на петој страни?" Данијел је упитао.

"Уради сам", рекла сам. "Добићу један!" Данијел је кукао.

"Зашто ниси учио?" Ставила сам руке на бокове. "Могло би слушати шта наставник каже".

"Остави сад то, Анђелија је нашла нешто." Одлучно је рекла Моника.

"Нашла сам... Скинула сам торбу с леђа и чучнула да бих извукла новине, а затим сам гласно прочитала, трудећи се да не звучим превише драматично:

(у тим новинама су била написана великим, крупним, подвученим словима)

"Двадесетогодишњи мушкарац нађен мртав у зеленој шуми"

"Да ли је могуће да је изгубио живот јер га је нека жи отиња напала?", упитао је Матија.

"По опису је могуће. Ту пише да... му је тело било изгребано и уши су му крвариле", рекла сам мотрећи да нас нико не види и не чује.

"А, ишао је ка шуми?", упитала је Моника, док су се наши погледи срели.

"Да", климнула сам главом.

"Јесте ли икад чули за дрекавца?" Упитао је Данијел уплашено.

"Сви смо, Данијеле. Немој рећи да се плашиш!" Благо сам га гурнула, смејући се.

- ПОСЛЕ, У КУЋИ КОД МАТИЈЕ -

Скупили смо се око једног стола, док сам ја куцала на свом лаптопу. Увек смо крили ову тајну - да ми ловимо духове, и... још различита чудовишта. Да их набрајам... У ствари, то је превише. Постоје многа чудовишта. Верујем у "живот после смрти", као што верују и моји другари.

Ми смо се упознали у забавишту. Матија је био бучмаст, црвене коврцаве косе. И

имао је пегаво лице. Смршао је и скоро сваки дан га можете видети у теретани. Има црне наочаре и леп осмех. Моника ми се није свидела на први поглед, а после смо се помириле и уочиле да су све наше свађе биле тако детињасте и без везе. После сам уочила како је она добра пријатељица и увек је ту кад ти треба помоћ. Једну годину је старија од мене, али ја се понашам најмудрије од свих њих.

Ја сам уједно и најнижа од њих. Имам светло-плаву косу и браон очи. Мој нос и образи су такође пегави као и Матији. Мене је јако тешко проценити, јер увек мењам мишљење.

Данијел је једна кукавица, увек збуњен и плашљив момак. Не воли паранормалне ствари, али га ми терамо да пође у авантуру са нама. Воли да чита књиге, а омиљени спорт му је фудбал, док је Матији кошарка. Моника је одбојка, док је мени стрељаштво. Данијел је такозвана „мама“ у овој групи. У сваком друштву има један лик који се понаша према осталима као да им је мама. Данијел је најбољи пример за ову дружину.

Претраживала сам прво Гугл о вукодлацима. Данијел је предложио претрагу за дрекавца. „Хајде!“ Вртела сам очима. Укуцала сам у претрагу: „Дрекавац“. Кад сам прочитала наглас шта је писало на једној страници, Данијел се најежио. Прочитала сам да се у неким крајевима верује да је дрекавац митолошко биће рођено од душа нерођене деце. Такође сам прочитала да се дрекавци често налазе близу потока и језера. Врисак дрекавца најављује нечију смрт. Његов врисак може да оглуви човека, а и користи разне звукове из природе да привуче пажњу. Дрекавац је биће који може да мења облик. Може да се претвори у човека, или у неку животињу. Има дуге канце, светле беле очи, и често иде четвороношке.

"Добро, доста!" Данијел је сакривао очи.

"Ти си хтео да претражим ово." Смејала сам се, и угасила страницу.

"И.. шта сад?" Моника је упитала и наслонила се на сто.

"Да идемо на ту локацију?" Матија је упитао.

"Да ли си ти луд?" Данијел је викнуо.

"Па како ћемо онда сазнати шта му се десило?" Матија га несташно гурну.

"Хајдемо онда!" Устала сам са столице. "Идемо у шуму".

"Ви идите". Данијел је коракнуо уназад док није наишао на зид.

"Идеш са нама и тачка". Рекла је Моника и повукла га за рукав.

Кренули смо у шуму и понели смо телефоне, батеријске лампе и нешто мало да поједемо и попијемо. Матија је, као по обичају, понео нешто слатко за себе - гумене бомбоне.

Стигли смо у шуму. Око нас дрвеће и жбуње. Чула се вода из потока. На дрвету букве закуцана једна табла, црвеним словима исписано: "ПАЖЊА!". Остали текст се није видело, јер је био изгребан.

Ова шума је добио име по једном митолошком бићу. Верује се да дубоко у њој ш живи један патуљак који се зове Зеленко. Ко год да стави ногу дубље у шуму, где је његова кућа, Зеленко би га напао и појео (Данијел за ово не зна). На први поглед изгледа као обична шума, али ако знаш историју и легенде ове шуме, не би ти било свеједно.

Сакрили смо се у неко жбуње које се налазило близу споредног пута. Данијел се тресао од страха, па смо га пробали смирити.

Чули смо сову како хукће. Уплашили смо се тог звука, док се нисмо уверили да је то само сова. Данијел је тихо мрмљао, јер му је било хладно, а није понео јакну.

Његово мрмљање је убрзо престало, због некаквог шушкања из неког оближњег грма. Само што није је пустио глас, али Матија му је покрио уста.

Онда је из жбуња искочио један огроман вепар. Био је црн са огромним кљовама. Ишао је околу, роктао и роварио кљовама по тлу, тражећи нешто за храну. Ми смо се надали да нас неће пронаћи, али смо били срећни што ипак није дрекавац. Касније се вепар удаљио. Кад је било довољно далеко, ми смо напустили шуму што смо брже могли.

Данијел је био захвалан што није видео дрекавца, него само дивљу свињу. Сутрадан смо у новинама читали да је тај младић погинуо кад је бежао од дивље свиње, пао и ударио главу. А огреботине је задобио од грања.

Ја сам била разочарана, јер нам је пропала паранормална истрага, али остали су били срећни, поготово Данијел што у тој шуми ипак нема дрекавца.

ИНЕС МИРКОВ 8. раз.
ОШ „Моша Пијаде“ ПАЧИР
Бр.тел. 024 4744 004